

Cartea JUDECĂTORI (10)

IV. Biruința asupra diavolului

Canaaniții: tablou al diavolului

„Fiii lui Israel iarăși au făcut rău înaintea Domnului; și Ehud murise. Și Domnul i-a vândut în mâinile lui Iabin, împăratul Canaanului, care domnea la Hațor. Căpetenia oștirii lui era Sisera, care locuia la Haroșet-Goim. Fiii lui Israel au strigat către Domnul, căci Iabin avea nouă sute de care de fier și de douăzeci de ani asupra foarte tare pe fiii lui Israel. Pe vremea aceea Debora, prorocița, soția lui Lapidot, judeca pe Israel. Ea ședea sub palmierul Deborei, între Rama și Betel, în ținutul deluros al lui Efraim; și fiii lui Israel se suiau la ea pentru judecată. Ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chedeș-Neftali, și i-a zis: «Nu a poruncit Domnul, Dumnezeu lui Israel? Du-te, îndreaptă-te spre Muntele Tabor și ia cu tine zece mii de oameni dintre fiii lui Neftali și dintre fiii lui Zabulon; voi atrage spre tine, la torentul Chison, pe Sisera, căpetenia armatei lui Iabin, împreună cu carele și mulțimea lui, și-l voi da în mâinile tale.» Și Barac i-a zis: «Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.» Și ea a spus: «Voi merge desigur cu tine, însă aceasta nu va fi spre cinstea ta, pe calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mâinile unei femei.» Și Debora s-a sculat și s-a dus cu Barac la Chedeș. Barac a chemat pe Zabulon și Neftali la Chedeș; zece mii de oameni s-au suit după el; și Debora a mers cu el. Heber Chenitul se despărțise de cheniți, fiii lui Hobab, socrul lui Moise, și își întinsese cortul până la stejarul Țaanaim, lângă Chedeș. Au dat de știre lui Sisera că Barac, fiul lui Abinoam, s-a îndreptat spre Muntele Tabor. Și, de la Haroșet-Goim, Sisera și-a strâns spre torentul Chisonului toate carele; nouă sute de care de fier și tot poporul care era cu el. Atunci Debora a zis lui Barac: «Scoală-te, căci iată ziua când Domnul a dat pe Sisera în mâna ta! Într-adevăr, Domnul merge înaintea ta.» Și Barac s-a repezit de pe Muntele Tabor, cu zece mii de oameni după el. Și Domnul a pus pe fugă dinaintea lui Barac, prin ascuțișul sabiei, pe Sisera, toate carele lui și toată armata. Sisera s-a dat jos din carul lui și a fugit pe jos. Barac a urmărit carele și armata până la Haroșet-Goim; și toată armata lui Sisera a căzut sub ascuțișul sabiei, fără să fi rămas un singur om“ (Judecători 4.1-16).

Canaaniții cu Sisera, drept căpetenie a lor, sunt un tablou al diavolului și al puterii sale. În victoria Deborei și a lui Barac recunoaștem modul în care a fost biruit diavolul; el este și pentru credincioși un dușman înfrânt pentru totdeauna. Aici găsim unele indicii, care arată clar domnia și înfrângerea dușmanului:

1. Numele lui Sisera înseamnă „cel care leagă cu lanțuri“, iar noi știm cât de bine se potrivește acest nume diavolului. Sisera a fost omorât printr-un mijloc slab în sine: capul lui a fost zdrobit de către o femeie cu ajutorul unui țărăș de cort, tot așa cum Domnul, sămânța femeii, a zdrobit capul șarpelui. Oamenii L-au disprețuit pentru că a fost smerit, moartea Lui a însemnat slăbiciune și a fost lipsită de sens în ochii lor, însă „Prin ceea ce părea a fi o înfrângere, El a câștigat răsplată și cunună, El a călcat în picioare pe toți dușmanii noștri, prin faptul că El Însuși a fost călcat în picioare.“

2. Cea care a intonat cântecul de mulțumire după nimicirea lui Sisera a fost o femeie; putem vedea aici o paralelă cu nimicirea lui faraon la Marea Roșie și cea a lui Goliat în Valea Terebinților. Fiecare din aceste evenimente prezintă o altă latură a victoriei Domnului asupra diavolului, însă toate au o surprinzătoare asemănare: femeile sunt acelea care știu să preamărească măreția triumfului. După moartea lui faraon, Miriam „...a luat în mână o tamburină și toate femeile au venit după ea, cu tamburine și jucând. Miriam le răspundea: «Cântați Domnului, căci Și-a arătat măreția»“ (Exod 15.20-21). După victoria asupra lui Goliat, „femeile..., cântând și jucând, în sunetul tamburinelor și al lirelor, ...cântau, își răspundeau unele

altora și ziceau: «...David a bătut zecile lui de mii» (1 Samuel 18.6-7). Acum, după moartea lui Sisera, Debora cânta: „Voi cânta, da, voi cânta Domnului, voi cânta laudele Domnului, Dumnezeului lui Israel” (Judecători 5.3).

Cât de frumos se vede și aici harul lui Dumnezeu! Femeia a fost cea care a căzut în șiretlicul diavolului, și tocmai femeia este un tablou al Adunării, al Miresei lui Hristos, care este constituită din toți aceia care au crezut Evanghelia mântuirii. Nimeni nu poate să cinstească într-un mod adecvat triumful Domnului asupra morții și asupra diavolului ca această ceată de răscumpărați; de la ea se va înălța cea mai frumoasă și cea mai minunată preamărire. Îngerii se bucură de doborârea diavolului, însă noi, care am fost înșelați prin minciuna lui și care am gustat amărăciunea robiei lui, putem spune din toată inima: „Lăudați pe Domnul!”, căci „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5.20).

3. În cântecul Deborei se întâlnește prima oară în Scriptură expresia „du robia ta roabă” (versetul 12), care fără îndoială se referă la victoria Domnului asupra diavolului, despre care dorim să vorbim acum.

Cum lucrează diavolul

Este bine să fim în temă cu modul de lucru al diavolului și cum a reușit să-i înrobească pe oameni. Chiar de la început, s-a străduit să-i orbească pe oameni ca să nu vadă adevărata ființă a lui Dumnezeu și, în loc să-L iubească și să-L laude, să-L urască și să-L blesteme, și, în loc să meargă pe drumul înalt al voii Sale, să rătăcească pe cărările întunericului și întortocheate ale dorințelor lor rele. Cântecul de laudă din Judecători 5 nu a fost intonat înainte ca Sisera să fie nimicit, iar Debora a recunoscut că în timpul celor doisprezece ani de robie ai lui Israel sub împăratul Canaanului, nu s-a mers pe căile lui Dumnezeu, ci pelerinii au mers pe cărări strâmbe (versetul 6).

Știm că omul a fost creat ca o ființă corectă și, atâta timp cât a rămas în dependență de Creatorul lui, a posedat tot ce putea să facă din viața lui un imn de bucurie. Dumnezeu S-a uitat la lucrarea mâinilor Sale și a văzut că totul era foarte bun, căci înaintea Lui stătea sublima creațiune, ca un instrument bine acordat al cântecului de laudă. Însă, diavolul a reușit să-l îndepărteze pe om de la Dumnezeu, de la lumină, de la libertate și de la cântarea de laudă. El privea cu ochi răi această stare de pace, și ca să strice totul, a răspândit minciuna cu privire la Dumnezeu. El a calomniat Ființa lui Dumnezeu înaintea Evei și a dovedit că pe drept a fost numit „un mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8.44).

Propunerea lui a fost următoarea: „călcați porunca lui Dumnezeu și veți fi ca Dumnezeu”, ceea ce înseamnă: „Dumnezeu nu este așa de bun cum spune El, ascultați de mine și astfel veți avea parte de lucruri mult mai bune decât cele pe care vi le-a făcut Dumnezeu; așezați-vă voi în punctul central și nu vă interesați de Dumnezeu și de voia Lui.” Ispita a avut succesul dorit, minciuna a fost crezută, păcatul a pătruns înăuntru și lumina a ieșit. Armonia a fost înlăturată, muzica a amuțit, iar omul, acest instrument al cântecului de laudă, a fost zdrobit și stricat, prins în puterea vrăjmașului. Se părea că Dumnezeu a suferit o înfrângere, iar diavolul a obținut o victorie, căci el a făcut inima omului, în care Dumnezeu trebuia să locuiască ca într-un Loc Preasfânt, ca locuință a sa și a reușit să-i câștige pe oameni de partea lui în răzvrătirea față de Dumnezeu. Până în ziua de astăzi îi ține prin aceasta în robie, în întuneric. În 2 Corinteni 4.3-4 citim: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile celor necredincioși, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei”. Domnul nostru a explicat: „Cele de lângă drum sunt cei ce aud; apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți” (Luca 8.12). Vedem deci foarte clar că de la început, diavolul a primit prin aceasta putere asupra oamenilor, că i-a orbit față de adevărata Ființă a lui Dumnezeu și îi ține în același mod și astăzi încă în lanțuri.

J. T. Mawson